

İsti bir söhbətdən fraqment

Söz məkanı o qədər rəngarəng, o qədər diqqət çəkəndir ki, az-çox hissi, duyğusu olan istənilən Allah bəndəsi bu məkanda mütləq nəyəsə ilişib qalır, nəyinsə təsiri altına düşür və yaxud da nəyisə yenidən digərlərinə təqdim edir. Özü də yeni formada, yeni məzmununda, yeni görünüşdə. Bu mənada söz adamlarının bəxti daha çox gətirir. Çünki onlar söz meydanında söz adamı olaraq sözü daha yaxşı görür, sözün qatlarına daha çox baş vururlar. Bu qarşılıqlı anlaşma, qarşılıqlı təmas sözdən yeni söz yaradır. Söz şəxslənir, tərəvətlənir, cillələnir, mənzərə də dəyişir, mahiyyət də dəyişir. Hətta bəzən mənə o qədər yeni və tər olur ki, qarşısında susursan...

Dəyərli qələm dostum, söznən öz içində, öz aləmində dost olan, yoldaşlıq edən, sirdaşlıq edən, hətta bir-birinin qoluna girib ağır-ağır, yeni-yeni mənzillərə doğru yol gedən Nurhafiz Azərbaycan oxucusunun yaxşı tanıdığı, amma seyrək görüşdüyü şairlərimizdən biridir.

Ona görə "seyrək" sözdən istifadə edərəm ki, Nurhafiz istər sosial şəbəkədə, istər mətbuatda hər gün görünmək, hər gün təmas qurmaq istəyinə qarşı bir az soyuqqanlıdır. Necə deyirlər, söz onu "dəli" etməyə qədər susur, gözleyir və içində yazdıqlarını vaxtın tamamında onun təbircinə desək, şeir dünyaya gəlməyə hazır olanda onu yayımlayır, sərgiləyir.

Mən şəxsiyyətini də, varlığını da, sözünü də çox doğma saydığım Nurafizlə az-az görüşsəm də, amma mənə olan kitabları ilə, mətbuatda yayımlanan şeirləri ilə tez-tez pıçıldayıram və hər görüşüm də mənə həm onun özünə, həm də sözünə doğmalığı bir az da açıq desəm, dost vurğunluğunu artırır. Şeirlərini oxuyanda ruhən rahatlanıram. Hər-

dən hətta ipucunu tapa bilmədiyim hansısa fikrin qıfıl bəndini tapmış kimi sevinirəm. Ona görə ki, Nurafizin mütaliə etdiyim şeiri mənə ipucu verir, əlimdən tutur və mənim də yeni bir şeirim, yeni bir yazım ortaya çıxır.

Bax, elə bilgisayara yaxınlaşar-yaxınlaşmaz hardasa bir qeybdən gələn səs kimi eşitdim onun səsinə. Elə bildim ki, çağırır və mən o çağırışa qulaq verənə kimi artıq kitabını və-rəqləməyə başlamışdım. Nurafiz yazmışdı ki:

*Gəlsən geri dönməyə
Güman yerin qaldımı?
Göy ilə əlləşirdin,
Göyqurşağı yoldumu?*

*Geri boş, ön ayrılıq,
Gərək tapsın özünü.
Göz yaşıyla örtməyə
Gümanı yox, üzünü.*

*Gözlərinin içiylə
Gedən yoldu bu ahlər.
Getdin, mənə qəm uddu,
Gəl, uduzsun günahlər.*

Yəqin siz də oxudunuz şeiri. Və yəqin ki, bizim həm sevincə, həm qəmə bükən, bələ-yən hissələrin siz də özü ilə birlikdə nələr gətirib nələr apardığını bilirsiniz. Amma içi mən qarışıq bəlkə də çoxlarınız bu gəlişdə-gedişdə kimin udub kimin uduzduğunun fərqi varmamışıq. Amma Nurhafiz bilib ruh dünyasında, söz məkanında baş verən bu gəliş-gedişin təlatümünü. Ona görə də onu udan qəmdən xilasın, özünə dönüşün yolunu da tapıb. Və üzünü sənə tutub deyib ki, gəl, uduzsun günahlər!!!

Zənnimcə, bundan yaxşı sonluq, bundan önəmli və hər iki tərəf üçün çıxış yolu olaca-

dəqiq qərar vermək mümkün deyil. Bu qərarı bütün varlığı ilə sənə sevən, sənə bağlı olan bilər. Bax, bu məqamda həmin şəxs, həmin sevgi günahı və qurbanı, həm də xilaskarı Nurhafizdir!

Bəli, mən yazımın əvvəlində vurğuladım ki, Nurafiz oxucularla seyrək görüşür. Və onu da vurğuladım ki, görüşə gələndə də, necə deyirlər, samballı, tutarlı yüklə gəlir. Yeni fikir, məntiq, ruh, təsvir və təqdim yükü ilə. Bunların içərisində özəl yeri olan isə səmimiyyət və yığcamlıqdır, konkretlikdir. Elə bu günlərdə sosial şəbəkədə mən Nurafizin Xəqani Qayıblıya ünvanladığı şeirini oxudum. Dostunun doğum gününə hədiyyə etdiyi bu şeirin tərəvəti, bir də içdən gəlməsi təbii ki, həmişəki kimi, tutdu məni. Bax, elə o "tutdu" da məni Nurafizlə bir də bilgisayar arxasında oturub həmsöhbət olmağa vadar etdi. Çəkinmədim bu söhbətdən, oturdum və ürəyimdə olanların bir qismini köçürtdüm bilgisayara. Amma fikirlərimə təsdiq, həm də nöqtə kimi Nurafizin

*Eh...Sığınıb içinə
Gedəsən uzaqlara.
Xatirəni geyinib
Düşəsən sazaqlara.*

*Özündən çıxıb göyə
Tapasan mələkləri.
Üşüyən fikirlərə
Qoşasan küləkləri.*

*Yaddaşından qayıdıb
Yollanasan geriyyə.
Göz yaşını siləsən,
Barmaqların kiryə.*

*Üzü qara qürbətini
Ağ sığalı saçında.
Təntiyəndə, nədəndir?
Ovunursan acında?*

*Darıxanda,- demişdin,-
Qürbət sevir adamı.
Gecə dönür çarxıya,
Başlanır söz edamı.*

*Fikrimə düşən dəni
Dənlədikcə qu gecə,
Hardan gəldi ağılıma
Bu xam hava, bu gecə?*

*Sağ ol. Sabahlarının
Üzü xeyirə qalsın!
Bu da bir məktub idi...
Gecən şeirə qalsın!!!*

P.S. Bəli, özüm də bilmədən, yeni əvəlcədən hazırlaşmadan dost səsinin işığında yazdığım bu balaca, isti yazı payızın son ayında yəqin ki, dostumun qəlbini isidəcəkdir

Ə. Mədətoğlu

